ילקוט מפרשים החדש על מסכת מנחות

[דף יח ע"א - כא ע"א]

תוס' ד"ה גזירה מקצת דמו וכו' תימה בלשתות וכו' אטו כל דמו עכ"ל. כלומר וכל דמו ע"כ פסול מדאוריתא דלא גרע ממתמצה היטב דע"כ צריך להניח את כל דמו למתר לשתותו והייט מתם כמו מתמצה וכה"ג אמרינן בזבחים דף כז מ"ד אמתמצה היטב וכו' וע"ש בפירש"י ודו"ק: [מלאכת יו"ט]

שם באד"ד ואי"ת לאכול אמאי מודים וכו'. נ"כ מר' אמאי מודים ט"ם וצ"ל לאכול מאימוריו ליגזור כל"ל: [חשק שלמה]

דף יח ע"ב

רש"י ד"ה מקמיצה ואילך כו' כדכתיב ויצק הכהן וגו'. נ"כ נ"ל דצ"ל ויצק וגו' הכהן וקמץ ללהוי וכו' וכן הוא בגמ' לקמן סוף העמוד: [מלאכת יו"ט]

תוס' ד"ה ואמר רבי זירא שאני הכא דכתיב בשרו. נ"כ יעוין מ"ש בתוס' נדה דף ס"ו ע"ב ד"ה כל: [רב"י האומים]

תוס' ד"ה שריבה בפתיתין ס"ל במיד וכו' **ולא כמ"ד מחזיר לסולתן** עכ"ל. וסס"ד ואת"כ מתחיל הדטר **שנאמר המקריב אותו** וגו' **מודה בעבודה וכו':** [מלאכת יו"ט]

תוס' ד"ה ור"ש וכו' ובלאו ה"ט נמי הא מקמיצה ואילך כו' עכ"ל. וכ"ל ול"ל כיון דבני כהן אי לא דעביד פסול וכמ"ש לעיל: [מלאכת יו"ט]

דף יט ע"א

גמ' אלא ה"ט דר"ש והביאה כו'. נ"כ עי' לקמן דף נא ע"ב תוס' ד"ה וי"ו לא דריש וכו' ודו"ק: [ר"ז הואלך]

שם וי"ו מוסיף על ענין ראשון. עיין זבחים כ"ה ב' תד"ה כמקרא: [גליון מהרש"א]

שם גלי רחמנא ביוה"כ ושחט את פר החטאת אשר לו מכלל דשחיטה בעלמא לא בעינן בעלים. וקי"ל דלחכמי מגלן דלא בעינן בעלים בשחיטה בעלמא לכתחלה דאימא דלכתחלה בעינן בעלים בשחיטה בעלמא אלא דלא מעכב כדיעבד רק כיוה"כ דגלי קרא דושחט את פר החטאת אשר לו לומר דאפי' דיעבד פסול וכדמשמע מדברי הסוס. בפ"ק (דף ס). ומצאתי שהקשה כן בס' עמק הלכה. ומ"ש שם דלמ"ד דמוקה דגבי יוה"כ לא קאי אמתחתן לא קאי ג"כ אשחיטת פרו מר ולא מעכב. הוא נגד דברי הסוס"י ביומא (דף לט ודף מ). אלא י"ל דסא ודאי כדבעא למימר דבעני שחיטה בבעלים כמו סמיכה סייט אף לעיכובא. דנסי דסמיכה לא מעכבא מ"מ כיון דשחיטה מעכבא ואגן יליפי דבלא בעלים אין שחיטה כמו שאין סמיכה בלא בעלים וכאילו לא סמך ה"נ אין שחיטה בלא בעלים וכאילו לא נשחט דמי וא"כ תחילת מעכב. ושוד דכאן קיימינן אליבא דר"מ ובפ"ק דזבחים הוכחתי דר"מ סבר דוק מינה ואוקי באחרא וא"כ כי יליף שחיטה ולבעי בעלים סמיכה אמר אוקי באחרא. וכי סיכא דשחיטה גופה מעכבא ה"נ מעכב בה בעלים. וכה"ג מבואר מדברי התוי"ט בפ"ו דזבחים גבי יליפותא דמליקת עולה מהקטרה ע"ש. ולפ"ז דליפותא דר"מ בכאן לאמר בעי בעלים בשחיטה הוה לעיכובא שפיר דייק דלא הוה יליפותא בלא מדגלי רחמנא ביוה"כ דבעי בעלים לעיכובא מבלא דבעלמא לא בעינן לפסול עכ"מ. וא"כ ע"כ דלא דרשינן היקשא דשחיטה לסמיכה לענין בעלים בלא דאי אלא דרשינן הוה מפסיל דיעבד וכיון דגלי רחמנא דלא יליפי הוה מהי מיהי ליה למבעי בעלים בלא בשחיטה ואפילו לכתחלה. ועוד י"ל לפי מ"ש בספרי מסכיל לאיתן דגם לר"מ אית ליה דרשא דר' יהושע ב"ק דמייתי הגמ' בפ"ב דקידושין (דף מב) דיליף שליחות בשחיטת קדשים מובחטו אותו כל קהל עדת ישראל דכתיב גבי פסח. והא דאיצטריך כאן לשטיח גלי רחמנא ביוה"כ כי הוא מטוח דלא סגי לר"מ בדרשא דגבי פסח דשם ליכא סמיכה אבל סיכא דצריך סמיכה אפשר דבעי בעלים בשחיטה מהיקשא דומיה ושחט מה סמיכה בבעלים אף שחיטה וגלי רחמנא ביוה"כ כי' מכלל דבעלמא לא בעי בעלים. וא"כ מוכח דלא דרשי היקשא דומיה ושחט. וא"כ אין לנו לאפוקי מדרשא דגבי פסח גם בשאר קרבנות וא"כ ס"מ דלא בעי בעלים בלל אפילו לכתחלה דשניהו של אדם כמותו: [מצפה איתן]

שם אי מה סמיכה בבעלים אף שחיטה בבעלים. עי' מה שליין הגאון מהרי"ב בתוס' הגיגה דף טז ע"ב ד"ה דבר אל בני ישראל כו' ונאמר על הגליון בל"ע וכן הקשה שם בט"א דכאן נשמע דהוא דאוריתא. רק יש מישוב מוסקריב אם פר החטאת אשר לו ע"ש. ויותר יש לתמוה על רש"י בפסחים דף ז ע"ב ד"ה פסח וקדשים הבעלים נעטוו דכתיב ושמך ידו ושחט. אשר הוא לכפורים נגד הגמרא. והאמת יורה דרכו דהכל ניחא דכאן בחמות הלא לר"ש דלדידי' ההקש דומיה ושחט הוא דרשא דאוריתא. ולכן צריך מישוב שלא יהיה סמיכה בבעלים מדאוריתא ולכן אמרו כאן אי מה סמיכה בבעלים כו' דוקא לר"ש. אבל בזבחים דף לב מסקינן ההקש הוא רק לדרגון וא"כ הוא רק דרך אמתכתא. כמו כן לענין שחיטה בבעלים נמי אמריכן כן דרך אמתכתא. ובפסחים הל"ל לענין ברכה. פריך שפיר פסח וקדשים כו' כיון דלא סני בלא"ה דסמיה לו כן. ופרש"י שפיר ומוכרח מגמרא שם רק שהוא דרך אמתכתא. וכנ"ל וזה טוב המוס' בחגיגה. והבן היטב: [נמוקי הגרי"ב]

שם אי מה סמיכה בבעלים אף שחיטה בבעלים ההוא לא מצית אמרת ק"ו וכו'. נ"כ וצ"ל דמ"מ לכתחלה מצוותו בבעלים דהא איתקש לסמיכה וכ"מ להיות בפסחים דף ז' ע"ב דאמרינן שם פסח וקדשים מאי איכא למימר ופירש"י הבעלים נעטוו דכתיב ושמך ידו ושחט ע"כ וגרסה דטוון לסוגיית דסכא [ולפ דפסח לא בעי סמיכה מ"מ נ"ל דאליפון פסח משאר קדשים] וכ"מ ג"כ בפסחים דף ס"ה בתמצה שחט ישראל וקבל הכהן ופשוט דר"ל דמצוותו דוקא בבעלים אלא דקמ"ל דכשר אפי' ישראל מקשה פשיטא אמטו אכתי לא יתיבינן דשחיטה מזר כשרה אתמכה וכן ראיה עוד מסא דתנן כבלים פ"ב משנה ד' עזרת הכהנים מקודשת ממנה שאין ישראל נכנסים לשם אלא בשעת צרכיהם לסמיכה ולשחיטה ולהטפיה ע"כ אלמא דמצות שחיטה ג"כ בבעלים וכ"כ הגר"א ז"ל בהגליונ רמא שם ע"ש ונקט י"ל דהא דאיתא בזוה"ק פ' נשא דף קכ"ד ע"ש ושחט את בן הבקר ושחט אחרא ולאו הכהא דהכהא אמיר ליה וכו' ע"ש ג"כ מייר בקרבן יחיד כמו דמייר קרא דושחט את בן הבקר ושם מצוותו בבעלים דוקא ומשו"ה אסור בהכן ובכל הזוהר דהוא ר"ש בן יוחאי לשיעתו אזיל דס"ל בכאן דהוקש לסמיכה. והא דמשיק הכא מדגלי רחמנא ביוה"כ ושחט וכו' מכלל דשחיטה בעלמא לא בעינן בעלים הייט דאיט מעכב בבעלים דגבי שחיטה אמר אוקי באחרא. דהסולה מר וכמ"כ התוס' כאן בד"ה גלי רחמנא. והא שכ' התוס' בקדושין דף ע"ו ע"ב ד"ה אין בוקעין דעבנו הכהנים בלבוש בעלמן ולא אמתו לזר לשחוט הייט בקרבנות לבד [ועי' ביומא דכ"ה ע"כ] אבל בקרבן יחיד אדרבה מצותו בבעלים ובמ"כ וזו"ק [ומפי מר אחי הגאון זצ"ל שמעתי לפרש דברי הזוה"ק הנ"ל דהא דאמר דהכהא אמיר ליה ר"ל דהכן בנגדי כהונה אסור לשחוט דכיון דשחיטה כשר מר הו"ל כלאים אלא בשעת עבודה ויהיה לוקה אבל בלא בגדים בוודאי מותר לשחוט והא דאמר ושחט אחרא הייט משום דבלא בגדי כהונה הוי ליה זר דאין בגדיהם עליהם אין כהונתם עליהם וקרי ליה אחרא וזה נ"ל בפתוח ופרש בפי' דברי הזוה"ק ודפח"ם [ובפ' תולדות אדם לבנ"מ מוהר"ר פייוול זצ"ל שהיה מ"מ דפח הנים דברי הזוהר הנ"ל בפ"ע ומכן לפי הנ"ל ת"ש]: [חשק שלמה]

רש"י ד"ה יוכ"פ והיתה לכם לחוקת עולם. יש לעיין למה לא מביא רש"י הפסוק שאח"כ (פסוק לד) והיתה זאת לכם לחוקת עולם, דקאי על עצומים היום, דהפסוק מביא קאי על התענית ועצירת מלאכה: [אור ישועה]

תוס' ד"ה במקרא נדרש וכו' דלא דמי לתקום וכו'. נ"כ נ"ל צל"ע ולא דמי לתקום וכו' כמ"ש בפ"ק דע"ו וע"ש בתוס': [מלאכת יו"ט]

שם באד"ד ה' מקראות דאין לדם הברע. ז"ל רש"י ביומא נב ע"ב **שאת.** ל' סליחה הוא לו שאת אם לא תיטיב ול' נשיאת עון הוא: מחר. הלחם בעמלן מחר לו הלחם בעמלן מיד ומחר אנכי נצב והיום לו אתה צריך לתפלתי: **משוקדים.** נמיעים מסוקדים לו מסוקדים בפתוחים: **ארור.** ארור שור של עשם שהוא מתרוע בעצן לו ארור לפס: וקם. עם לחטיון וקם וכמו לו תמיית המתים לו וקם העם הזה: בע"ז כ ע"א בתוד"ה אחד נתנו סי' לגלו הפסוקים מ"מ בס"ו. ושל כתנו דלפס שאת קלי אתם לא תיטיב הוי ל' פורענות, וכן ארור אפס כי עז אם אפס מוסב לארור לוט מקלל אלא אפס ואם אפס מוסב על כי עז נמצא מקללם, וצ"ע ממסוקדים וממתר ואין לסם שום מילוק משמעות, עכ"ל: [אור ישועה]

תוס' ד"ה ואמר רב וכו' א"נ משום דאפי' תנופה שהיא שירי מצוה וכו' עכ"ל. עי' בקונטי דמיר דף מו ובתוס' שם ד"ה ומי לא מעכבת מ"מ מענין קונים דכאן ויש מקום עיון בזה ואין להאריך כאן ודו"ק: [מלאכת יו"ט]

תוס' ד"ה תורה בעי' חקה וכו' אר"ת דבכ"מ דאמרינן וכו' ומיהו מעיקרא ודאי הוי בעי לסיבר וכו' עכ"ל. עיין בתוס' בזבחים דף יח ע"א ד"ה אתי' מקה וכו' ולשונם שם לא מתישב אלא לאלתר דבעי לאיתר לו תורה או מקה וע"ש היטב: [מלאכת יו"ט]

דף יט ע"ב

גמ' אמר רב כ"מ שהחזיר לך הכתוב בתורה מנחה אינו אלא לעכב כו' רב סבר הא נמי תנא ביה קרא דכתיב ויקרב את המנחה וימלא כפו ממנה. וק"ל דאין אמר דמנא ביה קרא לעיכובא מדכתיב וימלא כפו וגו' הא לאו קרא יתירא הוא דהא איצטריך אפי' קרא לגז"ש וכדאי' לעיל בפ"ק (דף י) דמסיק רבא יד יד לקמיצה ופרש"י כתיב במלורע עשיר ידו דיומנת דלא איצטריך וכתיב בקמיצה יד וימלא כפו מה יד דמלורע יומנת אף דקמיצה יומנת ע"כ. וכיון דמצטרע ליה לדרשא לא אמר דהוה תנא ביה קרא לעיכובא וכדמוכח בכולא קונית כאן ולקמן (דף כ) גבי מנה דמנחה דלא יליפי לעכב אלא אי תנא ביה קרא לא מצטרע ליה לדבר אחר. וי"ל דהכיא דפ"ק לא אזלא אלא אליבא דשמואל כאן דלא יליף מיניה עכוכא לענין מדה לקומץ אבל אליבא דרב דיליף מיניה עיכוכא קונטא דלא יליף גז"ש דיד יד לקמיצה מקרא דומיא כפו אלא י"ל דיליף יומן דמלורע מקרא דמלורע לאוד דמרי קראי מוסיפי שם יד יומנת דגבי עשיר וגם דגבי עני מוסיפה ושם בפ"ק אמרי' לרבא דהך דגבי עני לא נשנה אלא בשביל דבר שנתחדש בה. וסייט משום דקאי לשמואל דאייתר לי' לדידיה כפו דמנחה גופה אבל לרב דלא אייתר ליה כפו דמנחה גופה מ"ל לומר דלא נשנה אלא בשביל דבר שנתחדש בה. אלא דאצטריך לשטיי בעני משום הגז"ש כי היכי דתהוי כמו מוסיפה מעני לדדיים דאמריכן שדי חד אלמד וחד אמלמד וכה"ג אמר בזבחים (דף ט) גבי מוסב ושכיר. וה"ק איכא למימר הכא דשדי תרתי יד דמלורע עשיר ועני חד אלמד דהייט אמנחה וחד אמלמד דבמיר ביה וה"ל מוסבה מב' לדדים ואייתר לי' וימלא כפו דגבי מנחה ושנה לענין מדה לקומץ. וס"ל לרב דכיון דאיכא למדרש נמי יד דגבי מלורע עני דדרשינן הלא אמרינן דלא נשנה אלא בשביל דבר שנתחדש בה כמו דגבי מנחה גופה לגז"ש ולית ליה מידי למדרש מיניה וכמ"ש. וא"ת דא"כ תקשי הא דמעני רבא בזבחים (דף קד) אליבא דר"ל דהתם דלא יליף רגל דאליבא מרגל דמלורע שיהא בימין משום דאיט מוסבה רק מלד ל' דהייט דמלורע לחוד ולא דאליבא והשתא אמאי לא נימא דהוי מוסבה מב' לדדים כיון דגבי מלורע מוסבה דשעיר ודעני וכמ"ש אליבא דרב כאן. וי"ל דאליבא דר"א איכא למימר הכי דאיכו נמי מילתא דאמרי בק"ו וכדאיתא בפסחים (דף עז) וא"כ ה"ה נמי פרכה שנאמרה ובנינה: [מצפה איתן]

שם מתקיף לה רב הונא. נ"כ אמורא אחרון הוא: [יעב"ץ]

תוס' ד"ה דתנא כו' ב' כתובים הבאין כאחד ואין מלמדין. נ"כ והטעם כמ"ש רש"י לעיל (דף יז ע"ב) ד"ה אלא מדכתיב ע"ש. ל"ק: [מצפה איתן, דר"א חבר]

תוס' ד"ה ההוא לקבוע לה מקום וכו' ואת"ת קבוע מקום וכו' ואייתר והגישה לומר דשנה הכתוב לעכב עכ"ל. עיין לקמן דף ס ע"א וע"ב דדרשינן מהלי דוהגישה כמה ריבוי ומישוטי לענין הגשה לשאר מנחות ולא יתענה מאי קשיא להו כאן כלל וצ"ע ודו"ק: [מלאכת יו"ט]

דף כ ע"א

גמ' אלא לבונה באה עמה בכלי אחד וכו'. נראה דס"ה הוו"מ לשטיי דלבונה בלא מוקה לה ומעכבת כדתנן לקמן דף כ"ז הקומץ והלבונה מעכבין וא"ז משא"כ נסכים דאין כאן מוקה לומר דהא אין מעכבין מזמן כלל ואלא מביא זמנו היום ונפכיו מכאן עד עשרה ימים ודו"ק: [מלאכת יו"ט]

דף כ ע"ב

תוס' ד"ה נפסל והוה שרגא בטיהרא. נ"כ ישיי מזלן דף ס' ע"ב ויומא דף נ"ט ע"ש טהר טיהרא ובגר"י שם: [רב"ם האומים]

דף כא ע"א

גמ' יצאו דם ויין שאין עולין לאשים. נ"כ צ"ל דר"י בנו של ריב"ב סבר דעומאת משקין דאוריתא מ"מ לעמה אחרים דאל"כ לא היה צריך לטעם דאין עולין לאישים דמיקום ליה דאיכא למדרש נמי יד דגבי מלורע עני דדרשינן הלא אמרינן דלא נשנה אלא בשביל דבר שנתחדש בה כמו דגבי מנחה גופה לגז"ש וכדאי' לעיל בפ"ק (דף י) דמסיק רבא יד יד לקמיצה ופרש"י כתיב במלורע עשיר ידו דיומנת דלא איצטריך וכתיב בקמיצה יד וימלא כפו מה יד דמלורע יומנת אף דקמיצה יומנת ע"כ. וכיון דמצטרע ליה לדרשא לא אמר דהוה תנא ביה קרא לעיכובא וכדמוכח בכולא קונית כאן ולקמן (דף כ) גבי מנה דמנחה דלא יליפי לעכב אלא אי תנא ביה קרא לא מצטרע ליה לדבר אחר. וי"ל דהכיא דפ"ק לא אזלא אלא אליבא דשמואל כאן דלא יליף מיניה עכוכא לענין מדה לקומץ אבל אליבא דרב דיליף מיניה עיכוכא קונטא דלא יליף גז"ש דיד יד לקמיצה מקרא דומיא כפו אלא י"ל דיליף יומן דמלורע מקרא דמלורע לאוד דמרי קראי מוסיפי שם יד יומנת דגבי עשיר וגם דגבי עני מוסיפה ושם בפ"ק אמרי' לרבא דהך דגבי עני לא נשנה אלא בשביל דבר שנתחדש בה. וסייט משום דקאי לשמואל דאייתר לי' לדידיה כפו דמנחה גופה אבל לרב דלא אייתר ליה כפו דמנחה גופה מ"ל לומר דלא נשנה אלא בשביל דבר שנתחדש בה. אלא דאצטריך לשטיי בעני משום הגז"ש כי היכי דתהוי כמו מוסיפה מעני לדדים דאמריכן שדי חד אלמד וחד אמלמד וכה"ג אמר בזבחים (דף ט) גבי מוסב ושכיר. וה"ק איכא למימר הכא דשדי תרתי יד דמלורע עשיר ועני חד אלמד דהייט אמנחה וחד אמלמד דבמיר ביה וה"ל מוסבה מב' לדדים ואייתר לי' וימלא כפו דגבי מנחה ושנה לענין מדה לקומץ. וס"ל לרב דכיון דאיכא למדרש נמי יד דגבי מלורע עני דדרשינן הלא אמרינן דלא נשנה אלא בשביל דבר שנתחדש בה כמו דגבי מנחה גופה לגז"ש ולית ליה מידי למדרש מיניה וכמ"ש. וא"ת דא"כ תקשי הא דמעני רבא בזבחים (דף קד) אליבא דר"ל דהתם דלא יליף רגל דאליבא מרגל דמלורע שיהא בימין משום דאיט מוסבה רק מלד ל' דהייט דמלורע לחוד ולא דאליבא והשתא אמאי לא נימא דהוי מוסבה מב' לדדים כיון דגבי מלורע מוסבה דשעיר ודעני וכמ"ש אליבא דרב כאן. וי"ל דאליבא דר"א איכא למימר הכי דאיכו נמי מילתא דאמרי בק"ו וכדאיתא בפסחים (דף עז) וא"כ ה"ה נמי פרכה שנאמרה ובנינה: [מצפה איתן]

שם מתקיף לה רב הונא. נ"כ אמורא אחרון הוא: [יעב"ץ]

תוס' ד"ה דתנא כו' ב' כתובים הבאין כאחד ואין מלמדין. נ"כ והטעם כמ"ש רש"י לעיל (דף יז ע"ב) ד"ה אלא מדכתיב ע"ש. ל"ק: [מצפה איתן, דר"א חבר]

תוס' ד"ה ההוא לקבוע לה מקום וכו' ואת"ת קבוע מקום וכו' ואייתר והגישה לומר דשנה הכתוב לעכב עכ"ל. עיין לקמן דף ס ע"א וע"ב דדרשינן מהלי דוהגישה כמה ריבוי ומישוטי לענין הגשה לשאר מנחות ולא יתענה מאי קשיא להו כאן כלל וצ"ע ודו"ק: [מלאכת יו"ט]

דף כ ע"א

גמ' אלא לבונה באה עמה בכלי אחד וכו'. נראה דס"ה הוו"מ לשטיי דלבונה בלא מוקה לה ומעכבת כדתנן לקמן דף כ"ז הקומץ והלבונה מעכבין וא"ז משא"כ נסכים דאין כאן מוקה לומר דהא אין מעכבין מזמן כלל ואלא מביא זמנו היום ונפכיו מכאן עד עשרה ימים ודו"ק: [מלאכת יו"ט]

דף כ ע"ב

תוס' ד"ה נפסל והוה שרגא בטיהרא. נ"כ ישיי מזלן דף ס' ע"ב ויומא דף נ"ט ע"ש טהר טיהרא ובגר"י שם: [רב"ם האומים]

דף כא ע"א

גמ' יצאו דם ויין שאין עולין לאשים. נ"כ צ"ל דר"י בנו של ריב"ב סבר דעומאת משקין דאוריתא מ"מ לעמה אחרים דאל"כ לא היה צריך לטעם דאין עולין לאישים דמיקום ליה דאיכא למדרש נמי יד דגבי מלורע עני דדרשינן הלא אמרינן דלא נשנה אלא בשביל דבר שנתחדש בה כמו דגבי מנחה גופה לגז"ש ולית ליה מידי למדרש מיניה וכמ"ש. וא"ת דא"כ תקשי הא דמעני רבא בזבחים (דף קד) אליבא דר"ל דהתם דלא יליף רגל דאליבא מרגל דמלורע שיהא בימין משום דאיט מוסבה רק מלד ל' דהייט דמלורע לחוד ולא דאליבא והשתא אמאי לא נימא דהוי מוסבה מב' לדדים כיון דגבי מלורע מוסבה דשעיר ודעני וכמ"ש אליבא דרב כאן. וי"ל דאליבא דר"א איכא למימר הכי דאיכו נמי מילתא דאמרי בק"ו וכדאיתא בפסחים (דף עז) וא"כ ה"ה נמי פרכה שנאמרה ובנינה: [מצפה איתן]

שם מתקיף לה רב הונא. נ"כ אמורא אחרון הוא: [יעב"ץ]

תוס' ד"ה דתנא כו' ב' כתובים הבאין כאחד ואין מלמדין. נ"כ והטעם כמ"ש רש"י לעיל (דף יז ע"ב) ד"ה אלא מדכתיב ע"ש. ל"ק: [מצפה איתן, דר"א חבר]

תוס' ד"ה ההוא לקבוע לה מקום וכו' ואת"ת קבוע מקום וכו' ואייתר והגישה לומר דשנה הכתוב לעכב עכ"ל. עיין לקמן דף ס ע"א וע"ב דדרשינן מהלי דוהגישה כמה ריבוי ומישוטי לענין הגשה לשאר מנחות ולא יתענה מאי קשיא להו כאן כלל וצ"ע ודו"ק: [מלאכת יו"ט]

דף כ ע"א

גמ' אלא לבונה באה עמה בכלי אחד וכו'. נראה דס"ה הוו"מ לשטיי דלבונה בלא מוקה לה ומעכבת כדתנן לקמן דף כ"ז הקומץ והלבונה מעכבין וא"ז משא"כ נסכים דאין כאן מוקה לומר דהא אין מעכבין מזמן כלל ואלא מביא זמנו היום ונפכיו מכאן עד עשרה ימים ודו"ק: [מלאכת יו"ט]

דף כ ע"ב

תוס' ד"ה נפסל והוה שרגא בטיהרא. נ"כ ישיי מזלן דף ס' ע"ב ויומא דף נ"ט ע"ש טהר טיהרא ובגר"י שם: [רב"ם האומים]

דף כא ע"א

גמ' יצאו דם ויין שאין עולין לאשים. נ"כ צ"ל דר"י בנו של ריב"ב סבר דעומאת משקין דאוריתא מ"מ לעמה אחרים דאל"כ לא היה צריך לטעם דאין עולין לאישים דמיקום ליה דאיכא למדרש נמי יד דגבי מלורע עני דדרשינן הלא אמרינן דלא נשנה אלא בשביל דבר שנתחדש בה כמו דגבי מנחה גופה לגז"ש ולית ליה מידי למדרש מיניה וכמ"ש. וא"ת דא"כ תקשי הא דמעני רבא בזבחים (דף קד) אליבא דר"ל דהתם דלא יליף רגל דאליבא מרגל דמלורע שיהא בימין משום דאיט מוסבה רק מלד ל' דהייט דמלורע לחוד ולא דאליבא והשתא אמאי לא נימא דהוי מוסבה מב' לדדים כיון דגבי מלורע מוסבה דשעיר ודעני וכמ"ש אליבא דרב כאן. וי"ל דאליבא דר"א איכא למימר הכי דאיכו נמי מילתא דאמרי בק"ו וכדאיתא בפסחים (דף עז) וא"כ ה"ה נמי פרכה שנאמרה ובנינה: [מצפה איתן]

שם מתקיף לה רב הונא. נ"כ אמורא אחרון הוא: [יעב"ץ]

תוס' ד"ה דתנא כו' ב' כתובים הבאין כאחד ואין מלמדין. נ"כ והטעם כמ"ש רש"י לעיל (דף יז ע"ב) ד"ה אלא מדכתיב ע"ש. ל"ק: [מצפה איתן, דר"א חבר]

תוס' ד"ה ההוא לקבוע לה מקום וכו' ואת"ת קבוע מקום וכו' ואייתר והגישה לומר דשנה הכתוב לעכב עכ"ל. עיין לקמן דף ס ע"א וע"ב דדרשינן מהלי דוהגישה כמה ריבוי ומישוטי לענין הגשה לשאר מנחות ולא יתענה מאי קשיא להו כאן כלל וצ"ע ודו"ק: [מלאכת יו"ט]

הגהות וחדושי הרש"ש

דף כ ע"א גמרא ול"ת **ביה קרא** והכתיב וכ"ק מנחתך במלח תמלח. לכאורה נראה דהכוונה מדכתיב כפול במלח תמלח. ותמצי הסוה מבע"ל לכתמנים כו' ומביא אגב בריתא זו לפרושי כולה קרא ולהאריך בה לפרשם עד תמלח למאי אתא לכתמנים כו' לקמן (כא). אבל יותר נראה שיכון לכולה קרא (ואולי תסר מלת וגו'). דכתיב כיה ג"כ ולא תשבית מלח ברית אלהיך מעל כל קרבנך תקריב מלח. וכ"מ שהכין התוי"ט בדבור לא מלח. וכה"ג כ' הגר"ח אלי מפרשי לא מלח קאי על הקומץ. אי שלא מלחו כלל. אי שלא מלחו כהן אלא זר וכדאיתא בגמרא שליינתי לעיל. אבל לפי הרע"ב דלא מלח קאי על כל המנחה. אדרבה י"ל דבדוקא אקדיש המנח לא מלח לגמרוי לן דמיירי במנחה כולה דקדיש לתנופה ולהגשה:

דף יח ע"ב תד"ה ואר"ז. **דבתיבא בלילה כו' ובמרחשת.** הן הם לא כתיבא בלילה. ואולי כוונתם כיון דילפינן קרבנך קרבנך מרחשת ממסכת לקמן (כ"ד עה) כמאן דכתיבא בלילה בגופה דמיא וע"ש בתוס':

דף יט ע"א תד"ה **בבוקרא. ואת"ת דבפ' השואל פליגי אמוראי כו'.** כל"ל: **באד"ד** וי"ל דהתם דרש כו'. כל"ל בלא קוויס. ומעבה לא נעגרך להגבת הל"ק מיבת טעמא: